

Яўген Малиноўскі

ПРУСІЯ: ПСИХОЛІА ПРЫСУТНАСЦІ

ББК 86

Мал 18

Маліноўскі Яўген

Парусія: псіхалогія прысутнасці. — Баранавічы : Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны”, 2007. — 260 с., іл.

ББК 86

© Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы
імя Францішка Скарыны” 2007
© Афармленне Уладзімір Гундар

ІНФУСІА ЯДКІЗНАСІІ

Вера, яка не ґрунтується у культурі
не може тріяти.

Ян Павал ІІ

ІІ

II.9. Шлюбная парусія

"Мы с мужем обвенчаны, но счастья нет, можно ли развенчаться...?"

Светлана К.

"Развенчаться" немагчыма, як немагчыма "раскрестить-ся"... Шлюб – адзіная з сямі царкоўных таямніц, сакраментальнасць якой сцвярджае Новы Завет: "Пакіне чалавек бацьку свайго і маці і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адна плоть. Тайна гэтая вялікая; я кажу пра Хрыста і пра Царкву. Так кожны з вас хай любіць сваю жонку, а жонка хай баіцца свайго мужа." [Эф 5, 32]. Гэтае апошняе прыказанне апостала выклікае звычайна ў эмансціпаваных жанчын іроніі больш, чым павагі, таму і шлюб як с-люб паступова змяняе свой духоўна-таямнічы змест на сацыяльна абмежаваны статус кантрактнага партнёрства. Здаецца, каб перамацаць гэтага верша меў, апрача сінадальнага, іншую, менш суровую, напрыклад, польскую версію – а жонка мусіць "одважсвенж" мужу – дык магчыма было б пазбегнуць шматлікіх непаразумеў грамадства. Вядома, "на пачатку было слова". Ці не з боязі перад мужам Святлана К. падпісала гэтыя першыя літары свайго прозвішча, выяўляючы ў такі спосаб сіхалагічную абарону свайго пакуль яшчэ сужонскага стану?

І ўсё ж стан гэты можа быць скасаваны, але толькі з прычыны пералюбу жонкі: "кожны, хто разводзіцца з жонкаю сваёю, акрамя як з прычыны распусты, той даводзіць яе да пералюбу; і хто ажыціцца з разведзенай, той чыніць пералюб" [Мф 5, 32]. У такі спосаб распуста мужа не з'яўляецца прычынай для разводу – гэта што, дыскрымінацыя? З фізіялагічнага пункту гледжання, сучасная эканамічна незалежная жанчына можа абысціся без мужа, таму здрада яму выглядае менавіта як псіхалагічны, асабіста невыпадковы выбар, які нябачка падае пад асуду Слова. З таго ж, фізіялагічнага, пункту гледжання мужчына, выпадкова здраджваючы жонцы, яшчэ можа праз пакаянне аднавіць свае асабістыя з ёю зносіны і ўмацаваць сям'ю. Зрэшты, ніхто нікому не здрадзіць, калі будзе кожны дзень маліцца і выконваць Слова Хрыстова, "несучы цяжар адзін аднаго" [Гал 5, 2]. Дарэчы, слова муж-

чын-а азначае чалавека, які мае чын мужа, а слова жан-чын-а – асобу, якая мае чын жонкі.

На жаль, псіхалагічная гатоўнасць да ўспрымання гэтага чыну ўсё менш істотная ў свеце, а яе адпаведнасць Евангеллю бясспрэчна адлюстроўвае яго канец: “Надыходзяць дні, калі скажуць: шчаслівыя няплодныя і ўлонні, якія не садзілі і грудзі, якія не кармілі!” [Лк 23, 29]. Калі жанчына мяркуе ў сабе самой “Буду падаваць на развод”, дык яна пачынае дэжэраваць адносінах да мужа і жорстка ў адносінах да сваіх дзяцей. “Развенчацца” – значыць не столькі скасаваць прыгожы рытуал, колькі паганьбіць пакутніцкі вачас “Пасенія через чадородіе” [1 Цім 2, 15]. Падабенства гэтаму свету грунтуецца на жаданні жыць без ахвяры, без перасілкаў, “жыць красіва”, што па сутнасці азначае “жыць калі вольна”. Менавіта такія падлягаюць слову асуды праз Дзюроу Прыйсце: “Як было ў дні Ноя, так будзе і ў дні Сына Чалавечага: “елі, пілі, жаніліся, выходзілі замуж, куплялі, прадавалі, садзілі, будавалі” [Лк 17, 28]. Вось безвыхаднасць апошніх заняткаў апошніх людзей: сярод іх няма двух самых жаніццадайных і адказных – нараджэння дзяцей ды ўсхвалення Бога. “Маўляю вам: у тую ноч будуць двое на адной пасцелі: адзін возьмецца, а другі пакінецца. Хто будзе адчапаць душу сваю, той загіне; а хто загіне, той аживіць яе” [Лк 17, 33]. З усяго сказанага выцякае парада Свяціцеля К.: ёсць сэнс адмовіцца ад небяспечнага намеру “развенчацца”.

Шчасце – загінуць душу сваю за Евангелле, паводле якога муж пераўтвараецца ад “партнёра на пасцелі” да сябра і дарадчыка любові Божай: “Няма большае за тую любоў, як калі хто пакладзе душу сваю за сяброў сваіх” [Ян 15, 13]. Нагадайце сабе пазычаныя радкі: “На свеце счасця нет, но есть покой и воля”. Дык хаі будзе сапраўды спакой ў вашым доме праз выкаранне зомы Божай у бласлаўным шлюбe. Немагчымае чалавекам магчыма Богу, калі “Двое альбо трое сабраныя ў імя маё там Я сярод іх” [Мц 18, 20]. Можа, яшчэ ваш муж і дзеці праз таямніцу пакутніцкага вянца ды пяшчотную і ахвяраваную любоў зробіцца сябрамі Парусіі.

